

Chương 651: Thảm Hoạ Cổng (80) - Nỗi Sợ Hãi Của Liana (Số từ: 2797)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

11:59 AM 18/12/2023

Chính xác thì tin nhắn mà Cliffman gửi là một yêu cầu hoặc có lẽ là một đặc ân.

Anh ta muốn gặp Liana.

Ngay từ đầu, việc tôi hay Charlotte quyết định không phải là vấn đề.

Tất nhiên, chúng tôi có thể bảo cô ấy gặp anh ấy, nhưng chúng tôi không muốn làm điều đó.

Cliffman có quyền nói rằng anh ấy muốn gặp Liana không?

Không phải Cliffman sẽ đứng về phía chúng tôi nếu chúng tôi để anh ấy gặp cô ấy.

Ngay cả khi anh ấy gia nhập phe của chúng tôi, liệu sức mạnh của Cliffman có ý nghĩa to lớn nào đối với chúng tôi vào thời điểm này không?

Cliffman chắc chắn đã trở nên mạnh mẽ hơn và cải thiện đáng kể kỹ năng của mình.

Tuy nhiên, trong tình huống mà Master Class và Archmage phổ biến, sức mạnh của Cliffman sẽ không có ý nghĩa gì nhiều.

Anh ấy không thể là người hay thay đổi như Kono Lint.

Những điều như vậy có thể được xem xét.

Nhưng chúng tôi quyết định không tính đến những yếu tố đó.

Chúng tôi thậm chí không muốn nghĩ về nó.

Các vấn đề về mối quan hệ rất quan trọng.

Có lẽ nó là điều quan trọng nhất trên thế giới.

Đó là điều tôi đã tin.

Thế giới đã đi đến thời điểm này vì những mối quan hệ chết tiệt đó và những vấn đề tình cảm.

Nếu tôi không phải là Ma Vương Valier.

Nếu Ellen không phải là em gái của Ragan Artorius.

Nếu Charlotte không phải là con gái của Hoàng đế.

Trở nên thân thiết mà không giải quyết thỏa đáng những vấn đề đó là nguyên nhân sâu xa của mọi vấn đề.

Chúng ta không nên xem nhẹ những vấn đề như vậy.

Vì vậy, cuối cùng, đây không phải là vấn đề để tôi quyết định.

Mà tùy cô ấy quyết định.

“Em...?”

Liana mang một biểu cảm khó tả khi nghe tin nhắn của Cliffman.

Đồng tử giãn ra của cô ấy cho thấy cô ấy ngạc nhiên đến mức nào.

Trong những ngày ở Temple, Cliffman là một người nhút nhát.

Không, đó thậm chí còn là một cách nói nhẹ nhàng.

Anh ta không biết cách đối xử với con gái hay trai, và phải mất nhiều tháng sau vô số lần chạm trán trên trường huấn luyện, họ mới trao đổi được những lời đầu tiên.

Hơn nữa, khi những cô gái như Ellen hay Harriet nói chuyện với anh ấy, anh sẽ lấp bắp và chìm vào im lặng.

Nói cách khác, kỹ năng xã hội của anh ta có giá trị trong một ngày và năng lực của anh ta chỉ nhỏ như một đĩa nước tương.

Anh ấy thường trở nên choáng váng khi tương tác với ai đó và suy sụp.

Mặt khác, Liana không gặp vấn đề gì với người lạ.

Mặc dù bề ngoài cô ấy có vẻ khá cáu kỉnh nhưng thực ra cô ấy khá dễ tính và không để tâm đến mọi việc.

Cô ấy luôn chủ động và Liana luôn là người đề nghị đi đâu đó để vui chơi sau khi kết bạn với những người khác.

Một người phân biệt đối xử với tất cả mọi người.

Một người không phân biệt đối xử với bất cứ ai.

Mặc dù họ đối lập nhau nhưng tôi tin rằng những người có tính cách hoàn toàn khác nhau sẽ hòa hợp hơn những người có tính cách tương tự.

Trên thực tế, Liana đã luôn lôi kéo Cliffman thụ động đi khắp nơi kể từ một thời điểm nào đó.

Mặc dù tôi là người quyết định để Cliffman tham gia cuộc thi Mr Temple nhưng Liana lại là người ủng hộ anh ấy nhiều nhất.

Cuối cùng, hai người trở nên thân thiết.

Khi Công tước Grantz chết, họ đã thề sẽ cùng nhau trả thù tôi.

Nhưng vào ngày xảy ra Thảm Hoạ Công, Liana đã xuất hiện để cứu tôi mà không nói một lời với Cliffman.

Cô ấy chưa nói cho anh ta biết nguyên nhân thực sự dẫn tới cái chết của cha cô ấy hay quyết định giải cứu tôi của cô ấy.

Đó có thể gọi là sự phản bội không?

Mặc dù những sự kiện trong Temple đã diễn ra cách đây vài năm nhưng chúng vẫn có cảm giác như chuyện gì đó đã xảy ra cách đây hàng chục năm.

Mọi người đều đã thay đổi.

Cả Liana và Cliffman đều đã thay đổi.

Cliffman, người luôn thụ động và gặp khó khăn trong việc ứng xử với mọi người, đã yêu cầu được gặp Liana.

Và sau đó.

Liana, người luôn năng động, táo bạo và hành động như thể cô ấy không biết từ 'nhút nhát'.

"..."

Liana sắc mặt tái nhợt, run rẩy.

Hành vi của Liana có phải là sự phản bội hay không?

Liana sẽ không muốn đưa Cliffman vào con đường nguy hiểm.

Vào thời điểm đó, tôi thực sự không có sức mạnh đáng kể. Đi theo tôi và cố gắng cứu tôi, người đang bị Đế quốc giam giữ, thật là điên rồ.

Người duy nhất quyết định hành động với Liana ngày hôm đó là Harriet.

Liana thậm chí còn không biết rằng các Chúa tể Ma cà rồng đang cố gắng cứu tôi.

Đó là một hành động điên rồ, đe dọa tính mạng và Liana hẳn đã mong chờ cái chết vào ngày hôm đó.

Vì vậy, cô ấy không thể nói với Cliffman về điều đó.

Cô ấy không thể đưa Cliffman đi cùng trong một nhiệm vụ gần như tự sát.

Nhưng cho dù đó không phải là sự phản bội thì vẫn có thể có cảm giác bị phản bội. Tôi không biết Cliffman cảm thấy thế nào về hành động của Liana.

Tất nhiên, Liana cũng không biết.

Cliffman chỉ nói anh muốn gặp Liana chứ không nói anh cảm thấy thế nào về cô.

Tôi cũng không biết Cliffman nghĩ gì về tôi.

Giống như Christina hay Ludwig, anh ấy có thể muốn đặt câu hỏi về trách nhiệm của tôi.

Chúng tôi đã trải qua quá nhiều điều để có thể tưởng tượng rằng nó sẽ giống như thời gian chúng tôi ở trong Temple.

Cả Liana và tôi đều không thể biết Cliffman muốn gặp mục đích gì và với cảm xúc gì.

Vì vậy, mặt Liana tái nhợt và cô ấy run rẩy.

Cô không biết phải mong đợi điều gì. Rốt cuộc, cô ấy có thể bị tấn công.

Bởi vì có quá nhiều thứ đã thay đổi, Liana không còn là Liana ngày xưa, và Cliffman không còn là Cliffman ngày xưa.

Sợ hãi là điều đương nhiên thôi.

Không phải vì cuộc hội ngộ nguy hiểm.

Việc tận mắt chứng kiến và nghe thấy mọi thứ đã thay đổi như thế nào, khoảnh khắc xác nhận điều đó, có thể rất đáng sợ.

Charlotte và tôi không thể đánh giá được tin nhắn này.

Ít nhất chúng tôi phải thông báo cho Liana.

“Em không cần phải gặp cậu ấy nếu em không muốn.”

"..."

Xét cho cùng thì tốt hơn hết là không nên gặp nhau.

Dù Cliffman có đứng về phía chúng tôi hay không thì điều đó cũng không thành vấn đề trong kế hoạch lớn của mọi việc.

Nhưng Liana là một trong những người quan trọng nhất ở phía chúng tôi.

Thậm chí còn có một chút khả năng Cliffman có thể làm hại Liana. Vì thế, tốt nhất là đừng gặp nhau.

Lợi ích tiềm năng là tối thiểu, trong khi tổn thất tiềm năng là rất lớn.

Với một phép tính đơn giản, cuộc gặp này thậm chí còn không đáng để cân nhắc.

Tuy nhiên, tôi có thể tính toán, nhưng tôi không có ý định đưa kết quả vào quyết định.

Chỉ có một điều quan trọng.

Liana có muốn gặp hay không?

Liana có thể thực hiện những tính toán như vậy mà không cần tôi nói với cô ấy.

Nếu cô không muốn gặp thì cũng không cần phải gặp. Dù lý do là gì.

Quyết định thuộc về Liana.

Cũng như kết quả và thực tế của thế giới này không phải là kết quả của việc phân tích chi phí-lợi ích.

Cuối cùng, điều quan trọng không phải là được hay mất.

Liana vô cùng sợ hãi.

Nó thật lạ.

Trong những ngày ở Temple, Liana chắc chắn là một siêu nhân có tiềm năng to lớn. Nhưng sức mạnh của cô lúc đó không mạnh đến thế.

Tuy nhiên, Liana luôn tràn đầy niềm tự hào và tự tin.

Còn Liana bây giờ thì sao?

Không quá lời khi gọi cô là Siêu Nhiên mạnh nhất trên toàn thế giới.

Giờ đây, sức mạnh của Liana đã đạt đến cấp độ mà không chỉ các Siêu Nhiên mà ngay cả những pháp sư mạnh nhất cũng không thể sánh bằng.

Khi Liana ngày càng mạnh mẽ hơn, tính cách của cô, trở trêu thay, lại trở nên trái ngược.

Cô dễ rơi vào trạng thái chán nản, vật lộn và đau khổ.

Cô đã thay đổi để trở nên thụ động hơn.

Khi nghe thấy Cliffman muốn gặp mình, cô tê liệt vì sợ hãi, không biết mình sẽ phải chờ đợi điều gì.

Khi Liana trở nên mạnh mẽ hơn, cô ấy cũng trở nên yếu đi.

Liana lên tiếng.

"...Vâng."

"Ồm."

Đôi mắt của Liana đang run rẩy.

"Em, em quá sợ hãi..."

Cô thậm chí còn chưa gặp anh ta.

Cô không biết Cliffman đang nghĩ gì.

Nhưng đôi mắt của Liana tràn ngập những giọt nước mắt đỏ nóng.

"Em rất sợ... em cảm thấy như mình có thể chết mất..."

Chỉ có một lý do cho phản ứng dữ dội như vậy.

Đó là vì Liana yêu quý Cliffman.

Cô sợ rằng một người quý giá như vậy sẽ đối xử với cô khác với trước đây.

Nỗi sợ hãi đó quá lớn.

Thật đáng sợ đến nỗi cô không thể không nói rằng mình cảm thấy muốn chết.

Đúng vậy.

Đó là bối cảnh tương tự như việc tôi ghét và sợ hãi khi phải đối mặt với một Ellen đã thay đổi.

Liana cúi đầu run rẩy hồi lâu.

Cô ấy đã thể hiện sự tổn thương nhiều lần trước đây.

Nhưng đây là lần đầu tiên cô tỏ ra yếu đuối như vậy.

“Tuy nhiên... em phải gặp cậu ấy, phải không?”

Cô nghĩ rằng với tư cách là Liana de Grantz, một con người, bất kể vị trí của cô là Lôi Vương, cô không thể từ chối.

“Em không cần phải gặp cậu ấy nếu em không muốn.”

Có nhất thiết phải gặp nhau không?

Tôi không chắc chắn.

Thay vào đó, sau khi gặp nhau, có khả năng cô ấy sẽ bị tổn thương về thể xác hoặc tinh thần nhưng cũng có thể không bị tổn thương.

"Chúng ta hãy nghĩ về nó sau."

"Sau đó?"

"Ừm. Anh không biết chuyện gì sẽ xảy ra, nhưng hãy tính chuyện đó sau nhé."

Tương lai không chắc chắn.

Nhưng bây giờ, cô đang ở trong tình thế có thể đưa ra quyết định về việc gặp Cliffman.

Sau đó.

"Nếu bây giờ quyết định không gặp mặt, em có nghĩ sau này sẽ hối hận không? Hay em nghĩ là sẽ không?"

Cô không biết sau này mình có cơ hội gặp Cliffman nữa hay không.

Nhưng nếu lúc này cô nói sẽ không gặp anh.

Nếu cô ấy đưa ra câu trả lời như vậy cho Cliffman hoặc hoàn toàn phớt lờ anh ta.

Chuyện gì sẽ xảy ra?

Cliffman sẽ nghĩ thế nào và sau này Liana có hối hận hay không?

Bỏ qua chuyện nên hay không nên gặp, cô chỉ nghĩ đến sự tiếc nuối.

Liệu cô có hối hận vì đã không gặp anh hay không?

"Bây giờ em sợ chết khiếp... Nhưng..."

Liana ngẩng đầu lên.

"Nếu bây giờ em quyết định không gặp cậu ấy..."

Nước mắt cuối cùng cũng rơi ra từ đôi mắt đỏ bừng của cô.

"Em cảm giác như mình sẽ phải sống với cảm giác này đến hết cuộc đời..."

Cô không biết tình huống này là cơ hội hay khủng hoảng.

Tuy nhiên.

Nếu không gặp được anh, cô cảm thấy mình sẽ hối hận cả đời.

Đó có vẻ là điều mà Liana nghĩ.

Có những điều mà người ta phải đối mặt, ngay cả khi chúng đáng sợ và đáng sợ không?

Họ không thể bỏ chạy, tránh né hay giả vờ như không biết sao?

Nhưng trên đời vẫn có những điều như vậy.

Những điều chắc chắn sau này sẽ hối hận.

Tuy nhiên, nếu một người tránh né điều gì đó vì sợ hãi, chắc chắn sau này họ sẽ hối hận.

Vì vậy, có những việc dù sợ hãi, đáng sợ nhưng vẫn phải làm để tránh hối tiếc về sau.

Đối với Liana de Grantz, đây chính là nhiệm vụ đó.

“Anh có thể đi cùng em,” Reinhardt đã nói.

Liana lắc đầu. "Không... Em nghĩ gặp một mình sẽ tốt hơn."

Cô ấy không muốn đưa ra bất kỳ gợi ý nào về việc chuẩn bị cho một cuộc đối đầu có thể xảy ra, vì vậy Liana đã chọn cách đối mặt với nó một mình. Mặc dù cô ấy sẽ cần sự giúp đỡ của ai đó để đến và đi, nhưng họ nên ở một mình trong khoảnh khắc đối mặt với nhau.

Cho dù điều đó không thể chuộc lại khoảng thời gian cô bỏ đi mà không nói một lời, thì ít nhất đó cũng là vấn đề lịch sự. Liana đã nghĩ như vậy.

Ngay từ đầu đã không có lý do gì để chấp nhận yêu cầu của Cliffman.

Người đưa tin Heinrich đã chuyển tin nhắn cho Louise.

Louise, người đã nghe được yêu cầu vô lý đó.

Rowan, người đã chuyển tin nhắn.

Charlotte và Reinhardt nữa.

Liana cũng không ngoại lệ.

Và cuối cùng là chính Cliffman, người đã đưa ra yêu cầu.

Không ai trong số họ có thể tưởng tượng được sự việc sẽ đến mức này.

Tuy nhiên, qua nhận định của mỗi người, thông điệp đã được truyền đi và do chính Liana quyết định nên cuộc gặp đã được sắp xếp.

Thế giới đã thay đổi, thời đại đã biến đổi, và con người đã khác.

Mặc dù trước đây họ từng ở đủ gần để có thể gặp nhau chỉ bằng cách gõ cửa hành lang ký túc xá, nhưng giờ đây, vô số người đã phải tham gia để truyền tải những thông điệp dù là đơn giản nhất.

Chỉ cần gặp nhau một lần đã có biết bao nhiêu người tham gia.

Chỉ truyền lại một từ đã trở nên khó khăn hơn nhiều.

Một cuộc họp đã được sắp xếp theo cách như vậy diễn ra sâu trong một khu rừng, bên ngoài một cánh đồng rải rác xác của những con quái vật bị đánh bại.

Phải chăng thời gian đã trôi qua đã lâu?

Tuy nhiên, do đặc điểm của thời đại mà người ta chỉ có thể cảm nhận được thời gian trôi qua nhiều hơn thực tế đã trôi qua nên về mặt tâm lý, người ta có cảm giác như hàng chục năm đã trôi qua.

Cliffman có thể có cuộc gặp mà anh ấy mong muốn tại một góc cây nào đó ở nơi đó.

"..."

Đó là khuôn mặt mà Cliffman muốn thấy.

Luôn tự tin, đôi khi còn hống hách.

Người đã từng nắm chặt cánh tay của Cliffman và kéo cậu đi vòng quanh, tự tin đưa anh chàng khi cô bảo anh hãy tin tưởng và chỉ đi theo cô.

Bây giờ cô ấy đứng chấp tay, mắt nhìn xuống.

Như thể cô ấy thậm chí không xứng đáng để giao tiếp bằng mắt.

Như thể cô đã phạm phải một tội lỗi lớn, khiến cô không thể nhìn thẳng vào mắt người đối diện.

"...Xin...chào."

Giọng cô gần như không thể nghe được, cố gắng nói ra từng từ.

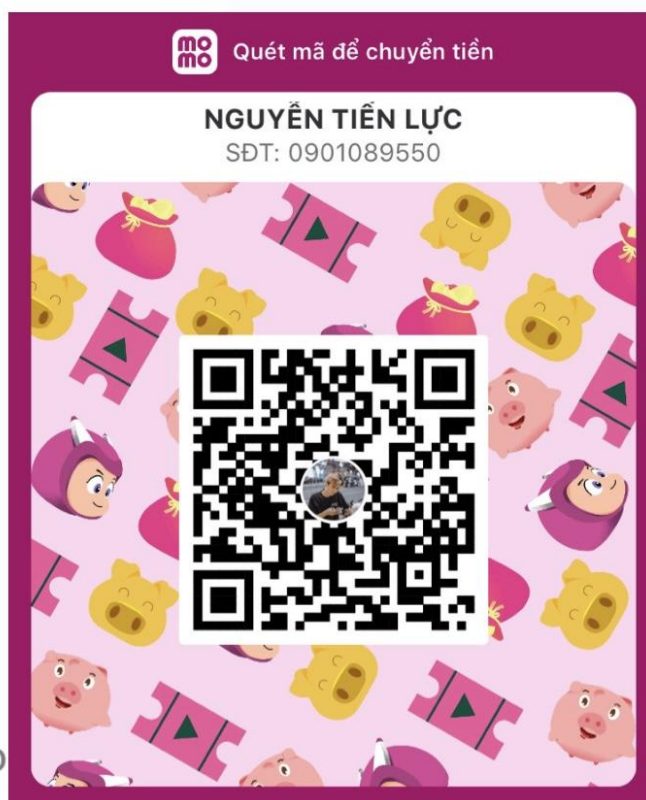
Và vì thế,

“Đã... được một lúc rồi...”

Cliffman đã có thể nhìn thấy Liana de Grantz, người đã bị thu nhỏ đến kích thước mà cô không thể nhỏ hơn được nữa.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và mọi người có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỦNG HỘ TÔI QUA:

Thanks For Reading